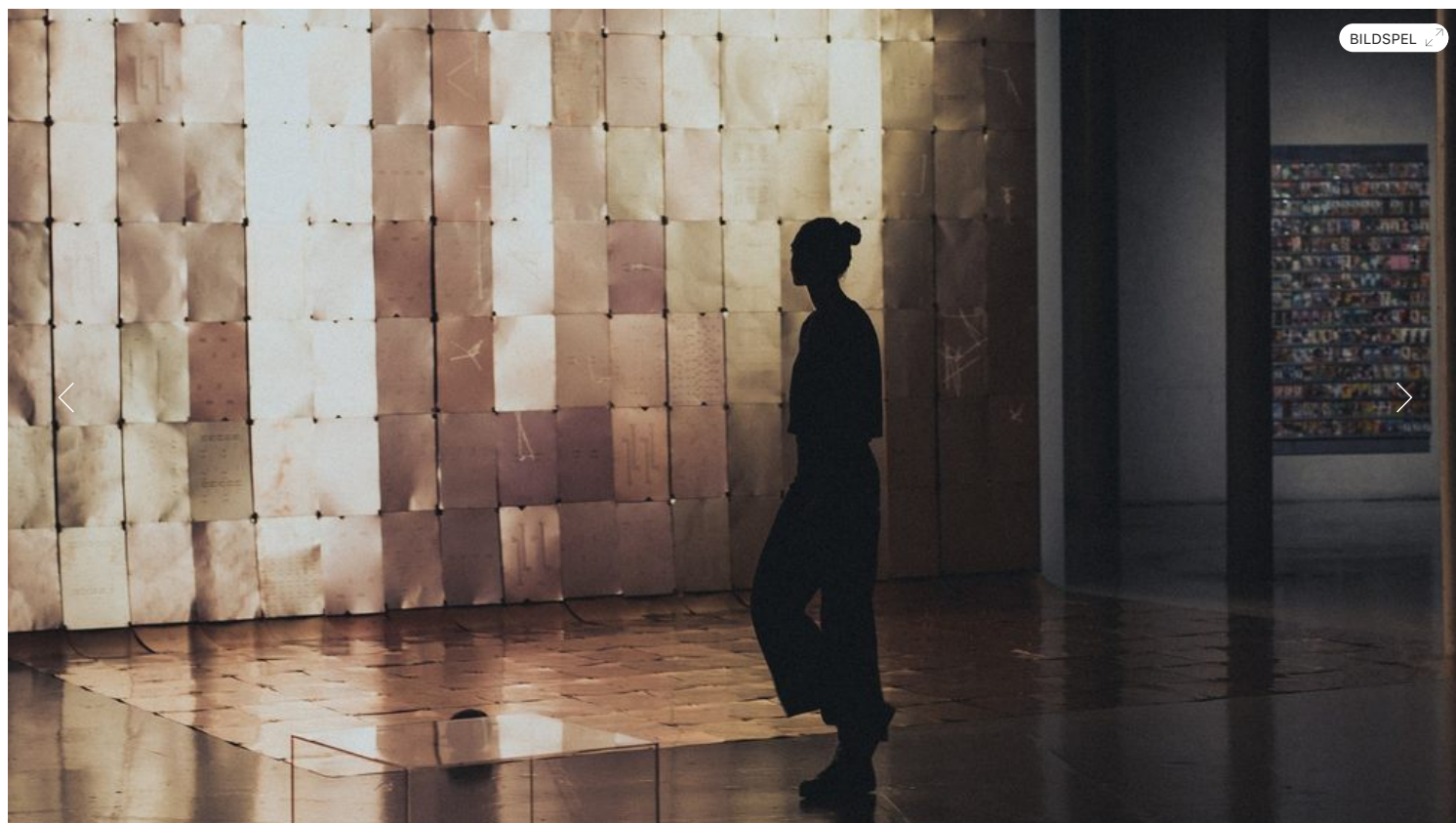

Konstrecensioner

Konstrecension: Det osynliggjorda får värdigheten tillbaka på Färgfabriken

PUBLICERAD I GÅR

Bild 1 av 2 Vy från Färgfabriken med Theresa Traore Dahlbergs verk "Coppers".
Foto: Olof Grind

Theresa Traore Dahlberg har belönats med Beckers konstnärstipendium och en utställning på Färgfabriken. Sevärt i alla bemärkelser, tycker Jessica Kempe.

Konstrecension

Theresa Traore Dahlberg

Beckers konstnärstipendium 2019

Färgfabriken

T o m 24/3

Det är för sina prisade dokumentärer som filmaren och konstnären Theresa Traore Dahlberg gjort sig mest känd. Filmen

”Qauga girls”, 2017 års dokumentär på Göteborgs filmfestival, skildrar hur kvinnorna i Burkina Fasos huvudstad utbildar sig till bilmekaniker. DN:s recensent Eva af Geijerstam summerar lyckligt (24/8 2017) att Traore Dahlberg aldrig överger sin ”stillsamma, vackra och ömsinta koncentration på huvudpersonerna, lika lite som i smörjgropen eller i uppgiften att laga, slipa och lacka något trött bilobjekt”.

Samma omsorgsfullt allomfattande estetik kännetecknar Theresa Traore Dahlbergs skulpturer och installationer. Nu prisas hon även för sin bildkonst med Beckers konstnärsstipendium och en utställning på Färgfabriken.

Det språkliga steget kan tyckas långt mellan rörlig bild och stilla objekt. Men i Traore Dahlbergs bildvärld hänger allt ihop: analogt och digitalt, kropp och material, kulturer och kontinenter. Det tar ett tag innan jag förstår hur.

I Färgfabrikens sakralt belysta sal blir jag först bara sittandes. Andaktsfullt. Vad är det här? tänker jag på pallen. Jag känner bara vagt igen de hundratals guld- och grönskimrande koppararken som i långa remsor täcker väggen och golvet. Glänsande gula ringar fogar ihop kopparbladens alla hörn. Likt örhängen eller förlovningsringar. En konstikonostas? En skulptural filmremsa?

Genom de tunna kopparbladens hål och skåror bildas ljustrålar, magiska som i ett tempel eller i en biosalong. ”Coppers” heter det nu bearbetade verket. Skårornas streck och linjer påminner om abstrakt konst, men ändå inte. Hålkort för vävstolar? undrar jag. Här och där i snitten syns rester av tafatta systygn och hängande vita bomullstrådar. Besök av mänsklig närvaro. På golvet ligger bomullstrådens garnspolar, varsamt placerade i grupp.

Intill beskriver en textskärm, kyrkligt stilig, hur det förhåller sig. Kopparbladen är i själva verket kasserade mönsterblad hämtade från en industri för avancerad datateknik. Mot högteknologin ställs det handspunna garnet, framställt av häxerianklagade kvinnor som i dagens Burkina Faso hänvisas till sociala produktionskollektiv.

"Untitled Blue" av Theresa Traore Dahlberg. Foto: Olof Grind

Mellan verken utspelar sig en vänsinnad kommunikation. Mot kopparikonostasen vänder sig tre stora rutade skärmar av sol- och panelmodell, blåtonat fyllda med utkast till kretskort, personligt signerade. Likt hälsningar. Nisse står det skrivet. Och Stefan. Och jag inser att hela utställningen handlar om att värdiggöra det som osynliggörs i den digitala reproduktionen; originalet, hantverket och den fysiska processen.

Så träcklar Theresa Traore Dahlberg tråden vidare till utställningens andra del: berättelsen om hur hennes far Seydou Richard Traore-Seydoni med en nu begravd kassetinspelningsteknik byggde upp Burkina Fasos första nationella musikproduktion på 1990-talet. Filmsekvenserna dröjer länge vid de tekniska detaljerna; kassetbandet förstås, vid spolarna, apparaturen, det manuella arbetet, konserterna, musikvideoinspelningarna.

Samtidigt, som en logisk paradox, används här digitaliseringens alla interaktiva möjligheter. De filmer som visas här, visas samtidigt på Musée national du Burkina Faso i Ouagadougou. Sevärt i alla meningar.

Jessica Kempe >

© Detta material är skyddat enligt lagen om upphovsrätt